Lieta Nr.C71245620
CA0048-21/3
ECLI:LV:VAT:2021:0310.C71245620.10.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Valmierā 2021.gada 10.martā

Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:
tiesnesis referents Agris Bukavs,
tiesneši Zaiga Cera, Dailis Lazdiņš,
izskatīja rakstveida procesā civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par atzīšanu par līdzmantinieku un mantojuma daļas piedziņu sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Vidzemes rajona tiesas 2020.gada 19.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Prasītājs/pers. B/ cēlis tiesā prasību pret atbildētāju /pers. C/, pēc precizējumiem (prasības pieteikums – lietas 27.-30.lapa) lūdzot tiesu:
1) atzīt prasītāju par /pers. E/ atstātā mantojuma līdzmantinieku, izdodot viņam pienākošos daļu no /pers. E/ atstātā mantojuma, ko mantojis atbildētājs;
2) atzīt prasītājam īpašuma tiesības uz 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ grozot attiecīgo ierakstu zemesgrāmatas nodalījumā;
3) piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam vienu pusi no naudas līdzekļiem /pers. E/ kontos uz nāves brīdi, piedzenot 6694,33 EUR;
4) piedzīt no atbildētāja par labu prasītājam vienu pusi no kustamās mantas - automašīnu /TL Marka/ un /TL Marka/ - vērtības, piedzenot 3325 EUR;
5) atzīt prasītājam tiesības saņemt likumiskos procentus 6% gadā no piedzenamās prasības summas līdz sprieduma pilnīgai izpildei;
6) atzīt mantojuma apliecību, kas miršā /pers. E/ mantojuma lietā izdota par labu atbildētājam, par nederīgu un spēkā neesošu no tās izdošanas brīža attiecībā uz vienu pusi no tajā norādītā mantojumā ietilpstošā mantas sastāva.
Prasības pieteikumā norādīts, ka prasītājs un atbildētājs ir brāļi. 2019.gada 22.jūnijā nomira viņu tēvs /pers. E/.
Prasītājs ir miršā /pers. E/ dēls un līdz ar to pirmās šķiras mantinieks, kuram pienākas 1/2 no tēva atstātā mantojuma.
/pers. E/ atstāja mantojumu - nekustamo īpašumu /Nosaukums A/ automašīnas /TL Marka/ un /TL Marka/, kā arī naudas līdzekļus AS "SEB banka".
2019.gada 8.jūlijā pie zvērinātas notāres Daces Ozoliņas ieradās atbildētājs un iesniedza mantošanas iesniegumu par miršā /pers. E/ mantojuma pieņemšanu un apstiprināšanu mantojuma tiesībās. Iesniegumā atbildētājs uzrādīja nepareizu prasītāja adresi, lai gan viņam bija zināma precīza prasītāja adrese un citi saziņas veidi un līdzekļi. Pienācīgi neinformējot prasītāju par saņemto mantošanas iesniegumu no atbildētāja, zvērināta notāre uzsāka mantojuma lietu un par vienīgo mantinieku tika apstiprināts atbildētājs, kuram 2019.gada 16.decembrī tika izdota mantojuma apliecība.
Prasītājs mantojuma pieteikšanās termiņa laikā nepaspēja notārei iesniegt mantojuma iesniegumu, jo gan tobrīd, gan tagad nedzīvo Latvijā un oficiālā publikācija "Latvijas Vēstnesī" prasītājam nebija pieejama.
Tā kā zvērināta notāra noteiktais mantojuma pieteikšanās termiņš ir beidzies un mantojuma lieta pabeigta, tad vienīgā iespēja, kā prasītājs var pierādīt, ka ir mantojuma atstājēja dēls un likumiskais mantinieks, kā arī pretendēt uz pusi no mantojuma, ir iesniegt mantojuma prasību tiesā.
Atbildētājs ir pieņēmis un mantojis mantu atbilstoši 2019.gada 16.decembrī izdotajai mantojuma apliecībai, uz ko prasītājs piesaka savus prasījumus.
Prasība pamatota ar Civillikuma 404., 667., 668., 670.pantu, Ceļu satiksmes likuma 10.panta otro daļu, Notariāta likuma 315.pantu.

[2] Atbildētājs rakstveida paskaidrojumā (lietas 52.-54.lapa) prasību neatzīst.
Minēts, ka prasītājs likumā noteiktā termiņā nebija izteicis gribu mantot, tāpēc ir uzskatāms, ka prasītājs ir nokavējis termiņu un viņam vairs nav tiesību uz tēva atstāto mantojumu.
Prasītājam bija zināms, ka tēvs ir miris. Par notikušo un bēru datumu paziņojis viņam personīgi. Puses pastāvīgi uzturēja saraksti. Prasītājam bija zināms par visām darbībām saistībā ar tēva atstāto mantu, arī par to, kādi pastāvīgi ieguldījumi ir nepieciešami, lai tēva mājas uzturētu kārtībā, taču pats prasītājs neveica aktīvas darbības, lai mantotu. Atbildētājs uzskatīja, ka prasītājs nevēlas mantot tēva īpašumu.
Zvērināti notāri nemeklē miršā cilvēka potenciālos mantiniekus - mantiniekiem pašiem pie zvērināta notāra ir rakstiski jāizsaka vēlme mantot. Notāre Dace Ozoliņa 2019.gada 9.jūlijā publicēja oficiālajā laikrakstā "Latvijas Vēstnesis" paziņojumu par /pers. E/ mantojuma atklāšanos, aicinot pieteikties visus mantiniekus kuriem ir tiesības uz mantojumu. Pieteikšanās termiņš bija noteikts

četri mēneši. Prasītājs ir atraidījis mantojumu, jo nav tam pieteicies noteiktajā termiņā.

Atbildētājs, iesākot mantojuma lietu pie notāra, bija norādījis notāram prasītāja adresi, taču, iespējams, kļūdas dēļ notāre bija kļūdījusies adresē, gatavojot iesniegumu, un iesniegumu parakstījis to nepārbaudot. Pat pie apstākļiem, ka iesniegumā bija, iespējams, norādīta nekorekta adrese, prasītāja tiesības šādi nav pārkāptas, jo prasītājs arī pats varēja iesākt mantojumu lietu.

Prasītājs pie notāres Daces Ozoliņas 2019.gada 23.decembrī bija sagatavojis speciālpilnvaru, līdz ar to ir pavisam noteikti, ka prasītājs zināja, pie kura notāra ir ievesta mantojuma lieta. Prasītājam bija visas iespējas īstenot savas tiesības.

Lai arī puses ir brāļi, tomēr auguši atsevišķi - katrs pie sava vecāka - atbildētājs pie tēva, bet prasītājs pie mātes. Šāda bija vecāku vienošanās - sastādīta notariāta kantorī 1980.gada 1.augustā. Attiecīgi pastāv neformāla vienošanās, ka atbildētājs manto mantu, kas paliek no tēva, savukārt prasītājs to, kas paliek no mātes.

Atbildētājs kopā ar tēvu cēlis māju /Nosaukums A/, jo tajā laikā dzīvoja ar tēvu, un māja bija kopējs projekts, ko realizēja kā tēvs ar dēlu. Tajā laikā nodarbojies ar dārzeņu audzēšanu un visu naudu ieguldījis mājas celtniecībā.

Un tieši iepriekš uzskaitīto apstākļu dēļ, kā arī pamatojoties uz pušu saraksti, uzskatīja, ka panākuši vienošanos, ka prasītājam paliek mātei piederošais īpašums, savukārt atbildētājam īpašums no tēva.

[3] Prasītājs sniedzis rakstveida paskaidrojumu (lietas 72.-73.lapa), norādot, ka atbildētājs pats faktiski paskaidrojumos atzīst, ka prasītājam ir tiesības būt par līdzmantinieku, informējot par prasītāja adresi. Nepastāv nekāda vienošanās par to, ka tēva atstātie īpašumi pienāktos atbildētājam, bet prasītājam pienāktos mātes atstātie īpašumi. Atbildētāja paskaidrojumiem pievienotā 1980.gada 1.augusta vienošanās ir vienošanās starp prasītāja un atbildētāja vecākiem, visticamāk, sakarā ar laulības šķiršanu un laulāto kopmantas sadali. Šāda vienošanās nekādā veidā neietekmē un nevar ietekmēt prasītāja un atbildētāja tiesības pieņemt vecāku atstāto mantojumu. Prasītājs nepiekrīt, ka prasītājam pienāktos mātei piederošie īpašumi, bet atbildētājam - tēvam piederošie īpašumi.

[4] Atbildētājs sniedzis papildu rakstveida paskaidrojumu (lietas 80.-81.lapa), minot, ka viņš jau kopš tēva nāves veicis visas nepieciešamās darbības, lai saglabātu tēva īpašumu - mājas /Nosaukums A/.

Konstatējis, ka tek jumts, elektroinstalācija ir nolietojusies, tāpēc ir ugunsbīstama, kā arī ir citas lietas, kas ir nepieciešams novērst, lai īpašums būtu saglabājams. Kopš tēva nāves ieguldījis īpašuma uzturēšanā un uzlabošanā naudas līdzekļus ne mazāk kā 36363 EUR. Prasītājs bija informēts par nepieciešamajiem ieguldījumiem, taču nekādu palīdzību nav sniedzis.

Atbildētājs sniedzis vēl paskaidrojumus (lietas 148.-149.lapa), kuros norādīti jau iepriekš minētie apstākļi.

[5] Ar Vidzemes rajona tiesas 2020.gada 19.oktobra spriedumu (lietas 152.-156.lapa) prasība apmierināta.

No spriedumā norādītā izriet, ka mantojuma atstājējs nav noteicis termiņu mantojuma pieņemšanai. Savukārt zvērināts notārs 2019.gada 9.jūlijā ir izsludinājis mantojuma atstājēja mantojuma atklāšanos un noteicis pieteikšanās termiņu četrus mēnešus.

Mantošanas iesniegumā, kas iesniegts zvērinātam notāram, atbildētājs ir norādījis citu zināmo likumisko mantinieku - prasītāju, norādot viņa dzīvesvietas adresi.

Tiesa konstatējusi, ka mantošanas iesniegumā ir norādīta neprecīza prasītāja dzīvesvietas adrese, t.i., tā norādīta kļūdaini un nepilnīgi. Tas, vai prasītāja dzīvesvietu nepilnīgi un kļūdaini pierakstīja zvērināta notāre vai to nepilnīgi un kļūdaini norādīja pats atbildētājs, šajā gadījumā nav būtiski, jo tas neietekmē tiesas nolēmumu.

Zvērinātam notāram bija zināms par to, ka mantojuma atstājējam ir arī cits mantinieks. Līdz ar to zvērinātam notāram, neizsludinot mantojuma atklāšanos, bija jānosūta prasītājam paziņojums, aicinot paziņot notāram, vai viņš vēlas mantojumu pieņemt vai to atraidīt. Tiesai nav pamata uzskatīt, ka zvērināts notārs šādu aicinājumu prasītājam ir nosūtījis.

Tiesa konstatējusi, ka zvērināts notārs izsludināja mantojuma atklāšanos oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis", kā tas ir paredzēts gadījumos, ja mantojuma atstājēja mantinieki nav zināmi (Notariāta likuma 293., 305.pants).

Tiesa atzinusi, ka uzaicinājuma sludinājums Notariāta likuma 293.panta 1.punkta izpratnē domāts nezināmiem mantiniekiem, par kādiem konkrētajā gadījumā nav uzskatāms prasītājs. Turklāt, lai mantinieks varētu izteikt gribu mantojumu pieņemt, tam ir jābūt pienācīgā kārtā informētam par aicinājumu mantot. Zvērināts notārs nav aicinājis prasītāju likumā noteiktajā kārtībā paziņot notāram, vai viņš vēlas mantojumu pieņemt vai to atraidīt. Tādējādi tiesa secina, ka prasītājam nebija saistošs uzaicinājuma sludinājumā noteiktais četru mēnešu mantojuma pieņemšanas termiņš.

Ievērojot Civillikuma 693.pantā noteikto kārtību par mantojuma pieņemšanas termiņiem, tiesa atzīst, ka prasītājam bija tiesības un pienākums gada laikā no mantojuma atklāšanās izteikt gribu par mantojuma pieņemšanu.

Prasītājs bija informēts par tēva nāves dienu – 2019.gada 22.jūniju. Prasība tiesā celta 2020.gada 20.maijā. Tādejādi tiesa atzinusi, ka prasītājs ir izteicis savu gribu par mantojuma pieņemšanu likumā noteiktajā viena gada termiņā.

Tiesa secina, ka prasītāja gribas izteikums pieņemt mantojuma atstājēja atstāto mantojumu atbilst Civillikuma 699.pantam un tas ir izteikts Civillikuma 693.panta trešās daļas noteiktajā termiņā.

Civillikuma 404.panta 1.punkts noteic, ka mantojuma atstājēja lejupējie manto kā pirmās šķiras mantinieki. Tiesa secina, ka prasītājs ir atzīstams par mirušā /pers. E/ līdzmantinieku, un prasītājam kā pirmās šķiras mantiniekam ir izdodama 1/2 domājamā daļa no mirušā /pers. E/ atstātā mantojuma.

[6] Atbildētājs/pers. C/ par spriedumu iesniedzis apelācijas sūdzību (lietas 159.-162.lapa), lūdzot prasību noraidīt.

Apelācijas sūdzībā minēts, ka tiesa nepareizi piemērojusi Civillikuma 693.pantu. 2019.gada 9.jūlijā izsludināta mantojuma atklāšanās "Latvijas Vēstnesī", nosakot pieteikšanās termiņu četrus mēnešus. Tā kā bija noteikts termiņš mantojuma pieņemšanai, prasītājam tas bija saistošs. Līdz ar to tiesa ir nepamatoti piemērojusi Civillikuma 693.panta trešo daļu, taču nepamatoti nav piemērojusi Civillikuma 693.panta otro daļu.

Saskaņā ar Civillikuma 389.panta pirmo daļu, 655.pantu mantojums atklājas mantojuma atstājēja nāves dienā, un tas pats par sevi ir uzskatāms par aicinājumu mantiniekam pieņemt mantojumu. Ar aicinājumu mantot nodibinās vienīgi iespēja kļūt par mantinieku. Mantojuma iegūšanai vēl vajadzīgs, lai aicinātais izteiktu savu gribu pieņemt mantojumu (Civillikuma 688.pants). Prasītājs šo gribu mantot nebija izteicis.

Ar lietā esošiem materiāliem, tai skaitā WhatsApp saraksti ir pierādīts, ka prasītājs bijis informēts par mantojuma atklāšanos, tāpat prasītājs bija informēts, ka atbildētājs dosies pie notāra un kas tiks darīts. Tādejādi tiesai bija pamats secināt, ka prasītājs bija informēts, ka mantojums ir atklājies un mantinieka pienākums ir izteikt gribu pieņemt mantojumu noteiktā termiņā.

Tiesa lietā nav piemērojusi Civillikuma 694.pantu, kas paredz, ka, ja mantot aicinātais, kura faktiskā valdījumā mantojums neatrodas, palaiž garām nolikto termiņu, noteikti neizsakot savu gribu, tad atzīstams, ka viņš mantojumu atraidījis. Prasītājs nav pierādījis, ka izteicis gribu mantot uzaicinājumā norādītajā termiņā.

Tiesa nepamatoti atzinusi, ka notāri publicē sludinājumu par mantojuma atklāšanos tikai gadījumā, kad mantinieki nav zināmi.

Notariāta likuma 293.panta 3.punkts skaidri nosaka, ka mantojuma atklāšanos zvērināts notārs izsludina pēc ieinteresēto personu lūguma vai pēc sava ieskata (Civillikuma 659., 665.pants) gadījumos, kad mantinieki ir zināmi, bet negrib vai nevar pieņemt mantojumu vai izteic vēlēšanos to pieņemt ne citādi kā uz inventāra tiesības pamata.

Ņemot vērā situāciju, ka prasītājs pastāvīgi dzīvo Austrijā un uz dzīvi Latvijā neplāno pārcelties, tad uzskatāms, ka notārs pamatoti publicēja sludinājumu par mantojuma atklāšanos, nosakot pieteikšanās termiņu, un attiecīgi šis termiņš prasītājam bija saistošs. Prasītājs nav pierādījis, ka gadījumā, ja notāra aicinājums būtu viņu sasniedzis, tad prasītājs būtu pieteicies mantojumam, līdz ar to ir konstatējams, ka prasītājs nav pierādījis savas prasības pamatotību.

Atbildētājs informāciju par to, ka ir atklājies mantojums, ir uzsākta mantošanas lieta, nodevis /pers. B/. Līdz ar to prasītājam, pat, ja viņš nesaņēma notāra aicinājumu, bija zināms par to, un prasītājam, ja viņš būtu gribējis, bija iespējas izmantot likumā noteiktās tiesības un pieteikties mantojumam.

Tiesai bija jāvērtē apstāklis, ka prasītājs pastāvīgi dzīvo Austrijā, tāpēc ir pamats uzskatīt, ka mantinieks negribēs vai nevarēs pieņemt mantojumu.

Tiesa nav pienācīgi novērtējusi lietā iesniegtos pierādījumus, kas ir novedis pie nepareiza sprieduma taisīšanas.

Atbildētājs ar WhatsApp saraksti ir pierādījis, ka prasītājs zināja par mantojuma atklāšanos, ka ierosināta mantojuma lieta, kādi ieguldījumi veicami mantotajā īpašumā. No sarakstes nav redzams, ka prasītājs būtu jebkādā veidā ieinteresēts mantot īpašumu.

/pers. B/ pilnvarotajai personai pilnvara ir izdota pie tā paša notāra, kas veda mantojuma lietu, līdz ar to prasītājs zināja, pie kura notāra atradās mantojuma lieta. Prasītājs apzināti nav vērsies pie notāra par mantojuma pieņemšanu, bet gan vērsies tiesā tikai pēc tam, kas atbildētājs mantojumā veicis lielus ieguldījumus.

Prasītājs nav pierādījis savu prasību – nav pierādījis, ka viņš gribu mantot ir izteicis likumā paredzētā termiņā, šajā gadījumā uzaicinājumā norādītā termiņā. Tieši pretēji - lietā ir atrodami pierādījumi, kur prasītājs faktiski ir norādījis, ka nevēlas mantot īpašumu, jo neatrodas Latvijā un tuvākos 20 gadus arī neplāno būt Latvijā, kā arī ar visu savu attieksmi ir parādījis, ka uz viņu rūpes par mantojumu neattiecas. Minētais apstāklis tiesai bija jāvērtē un jāņem vērā, pieņemot spriedumu.

[7] Prasītājs par apelācijas sūdzību iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā (lietas 176.-177.lapa) norādījis, ka apstāklim, kur dzīvo prasītājs, nav nozīmes lietā. Mantinieka fiziskajam atrašanās attālumam no mantojuma atrašanās vietas nav nekādas faktiskas vai tiesiskas nozīmes.

Senāts lietā Nr.SKC-91/2013 ir norādījis, ka neatraidāmais mantinieks savu neatņemamo daļu var izprasīt tikai tad, ja viņš izteicis gribu pieņemt mantojumu to termiņu ietvaros, kas norādīti Civillikuma 693.pantā, proti, viena gada laikā, tas nozīmē, ka viņš ir vēlējies mantojumu iegūt. Prasītājs ir izteicis viena gada laikā gribu pieņemt mantojumu.

Paskaidrojumā arī pausts viedoklis par vēlāk pieteikto atbildētāja lūgumu par liecinieku pieaicināšanu lietā. Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 430.panta ceturto daļu, norādīts, ka nav pamata liecinieku pieaicināšanai, jo šādus pierādījumus bijusi iespēja pieteikt pirmās instances tiesā. Atbildētāja norādītajiem jautājumiem, par ko liecinieki varētu liecināt, nav sakara ar izskatāmo lietu.

[8] Saskaņā ar Covid-19 infekcijas izplatības pārvaldības likuma 10.pantu noteikta lietas izskatīšana rakstveida procesā, par to informējot lietas dalībniekus un nosakot termiņu papildu paskaidrojumu vai citu procesuālu lūgumu iesniegšanai.

[9] Atbildētājs/pers. C/ tiesā iesniedzis procesuālus lūgumus lietā par liecinieku /pers. L/ un /pers. M/ pieaicināšanu un lietas izskatīšanu klātienē (lietas 169.lapa). Liecinieki varētu apliecināt, ka starp viņu un prasītāju faktiski pastāvējusi vienošanās, ka tēva mantojumu pieņems tikai atbildētājs un prasītājs nemaz nav ieinteresēts mantojuma pieņemšanā.

Atkārtoti iesniegtajā lūgumā (lietas 185.-186.lapa) par liecinieku uzklausīšanu un lietas izskatīšanu klātienē norādījis, ka liecinieki ar savām liecībām varētu liecināt, ka 1) jau bēru laikā (un bērēs piedalījies arī prasītājs) atbildētājs norādījis visiem klātesošajiem, ka ar brāli vienojušies, ka tēva mantojumu pieņems tikai atbildētājs, mājas netiks pārdotas un tiks veikts viss nepieciešamais, lai tās tiktu saglabātas un uzturētas, 2) prasītājs nav bijis līdz šim redzēts un tuvākie kaimiņi par viņu uzzinājuši tikai bēru laikā, 3) pēc bērēm par tēva īpašumu, tai skaitā dzīvniekiem un īpašuma saglabāšanu rūpējies tikai atbildētājs, 4) par veiktajiem darbiem īpašuma saglabāšanā un uzturēšanā. Norādījis, ka gatavs izmantot mediāciju. Lūdz nepieņemt un nepievienot lietas materiāliem iesniegto rēķinu par advokāta pakalpojumiem. Neviens materiāls vai prasītāja paskaidrojums nav bijis zvērināta advokāta parakstīts. Laika posmā no 2020.gada 19.oktobra līdz 15.decembrim prasītājs iesniedzis tikai paskaidrojumus uz 1,5 lapas. Rēķins ir nepamatots un nevar tikt attiecināts uz izskatāmo lietu, pie tam rēķinā ir norādīta nepareiza prasītāja adrese, kā arī prasītājs nav iesniedzis rēķina apmaksas apliecinājumu, kas jo vairāk dod pamatu apšaubīt šāda rēķina spēkā esamību.

Atbildētājs sniedzis arī atsauksmi (lietas 187.-188.lapa) par prasītāja paskaidrojumiem, tajā faktiski atkārtojot apelācijas sūdzībā un procesuālajos lūgumos norādīto argumentāciju.

[10] Tiesas kolēģija atzīst, ka lietu iespējams izskatīt rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[11] Novērtējusi prasības pieteikumā, apelācijas sūdzībā norādītos motīvus, lietā esošos rakstveida pierādījumus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

[12] 2019.gada 22.jūnijā miris /pers. E/ (miršanas apliecība - lietas 7.lapa).

Gan /pers. B/, gan /pers. C/ ir /pers. E/ dēli - pirmās šķiras likumiskie mantinieki, par ko lietā nav strīda (/pers. B/ dzimšanas apliecība - lietas 9.lapa).

Zvērināta notāre Dace Ozoliņa 2019.gada 8.jūlijā sastādījusi un apliecinājusi /pers. C/ mantošanas iesniegumu (lietas 8.lapa).

Mantošanas iesniegumā norādīts, ka atbildētājs ir mantojuma atstājēja likumiskais mantinieks, kurš nedzīvoja kopā ar

mantojuma atstājēju.

Mantošanas iesniegumā norādīta mantojumā manta: 1) nekustamais īpašums – trīs būves, kas atrodas /Nosaukums A/; 2) automašīna /TL Marka/; 3) automašīna /TL Marka/; 4) naudas līdzekļi AS "SEB banka". Atbildētājs pieņēmis mantojuma atstājēja mantu pēc likuma.

Atbildētājs norādījis viņam zināmo mantojuma atstājēja mantinieku – prasītāju, norādot viņa dzīvesvietu šādi: /adrese/.

2019.gada 8.jūlijā reģistrēta mantojuma lieta /numurs/ (izziņa no mantojumu reģistra - lietas 20.lapa).

2019.gada 9.jūlijā izsludināta mantojuma atklāšanās, izsludinot to Latvijas Republikas oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis", nosakot pieteikšanās termiņu - četri mēneši (sludinājums - lietas 58.lapa).

2019.gada 16.decembrī zvērināta notāre Dace Ozoliņa izdevusi mantojuma apliecību par tiesībām uz mantojumu pēc likuma, ar kuru apstiprinātas pirmās šķiras mantinieka – atbildētāja /pers. C/, mantojuma tiesības uz visu mirušā /pers. E/ atstāto mantojumu (lietas 37.lapa).

Mantojuma apliecībā norādīts, ka mantinieks /pers. C/ mantojumu ir pieņēmis un norādījis mantas sastāvu: 1) nekustamais īpašums – trīs būves, kas atrodas /Nosaukums A/ kura novērtējums ir 10106 EUR; 2) automašīna /TL Marka/, reģ./TL reģistrācijas numurs/, kuras novērtējums ir 6500 EUR; 3) automašīna /TL Marka/, reģ./TL reģistrācijas numurs/, kuras novērtējums ir 150 EUR; 4) naudas līdzekļi AS "SEB banka" 13388,66 EUR apmērā.

Pamatojoties uz izsniegto mantojuma apliecību, zemesgrāmatā nostiprinātas /pers. C/ īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /Nosaukums A/ (zemesgrāmatas nodalījuma izdruka - lietas 43.lapa).

Par iepriekš norādītajiem faktiem lietā strīda nav.

[13] Atbilstoši Civillikuma 670.panta nosacījumiem mantojuma prasības mērķis ir atzīt prasītāju vai nu par vienīgo mantinieku vai par līdzmantinieku, un saskaņā ar to izdot viņam ar visiem pieaugumiem vai nu viņam pienākušos daļu, vai arī tos mantojuma priekšmetus, kas atrodas atbildētāja valdījumā. Civillikuma 667.pants paredz, ka mantojuma prasību, ar kuru aizsargā mantojuma tiesību, var celt katrs mantinieks, vienalga, vai viņš aicināts pēc likuma, testamenta vai līguma un vai viņš prasa visu mantojumu vai tikai tā daļu. Šādu prasību /pers. B/ ir cēlis.

Civillikuma 404.panta 1.punkts nosaka, ka pirmā šķirā manto, bez pakāpju tuvuma izšķirības, visi tie mantojuma atstājēja lejupējie, starp kuriem, no vienas puses, un mantojuma atstājēju, no otras puses, nav citu lejupējo, kam būtu tiesība mantot.

Tā kā /pers. B/ ir mantojuma atstājēja /pers. E/ dēls, tad viņš saskaņā ar šo tiesību normu ir pirmās šķiras likumiskais mantinieks, vienlīdz ar otru /pers. E/ dēlu - atbildētāju /pers. C/.

[14] Civillikuma 693.pantā noteikts:

(1) Ja mantojuma pieņemšanai mantojuma atstājējs noteicis zināmu termiņu, tad ieceltam mantiniekam tas jāievēro.

(2) Ja tāds termiņš nav noteikts, bet mantinieki ir uzaicināti, tad mantot aicinātam sava griba par mantojuma pieņemšanu jāizteic līdz uzaicinājumā noliktam termiņam.

(3) Ja uzaicinājuma nav bijis, tad mantiniekam jāizsaka sava griba pieņemt mantojumu gada laikā, skaitot šo termiņu no mantojuma atklāšanās dienas, ja mantojums atrodas viņa faktiskā valdījumā (692.p.2.d), bet pretējā gadījumā - no ziņu saņemšanas laika par to, ka mantojums atklājies.

Civillikuma 694.pantā noteikts, ka ja tajā laikā, kad aicina mantot, mantojums atrodas aicinātā faktiskā valdījumā (692.p.2.d) vai ja šādu valdījumu viņš iegūst vēlāk, un ja viņš līdz augšā norādīto termiņu (693.p) notecējumam nedod par mantojuma pieņemšanu noteiktu atsauksmi, tad atzīstams, ka viņš to pieņēmis. Bet ja mantot aicinātais, kura faktiskā valdījumā mantojums neatrodas, palaiž garām nolikto termiņu, noteikti neizsakot savu gribu, tad atzīstams, ka viņš mantojumu atraidījis.

Lietā nav domstarpību, ka mantojuma atstājējs termiņu mantojuma pieņemšanai nebija noteicis.

Lietā ir strīds par to, kādas tiesiskas sekas izraisa Latvijas Republikas oficiālajā izdevumā "Latvijas Vēstnesis'' 2019.gada 9.jūlijā izsludinātā mantojuma atklāšanās ar pieteikšanās termiņu četri mēneši.

Notariāta likuma 293.pantā paredzēts, ka mantojuma atklāšanos zvērināts notārs izsludina pēc ieinteresēto personu lūguma vai pēc sava ieskata (Civillikuma 659. un 665.pants) gadījumos, kad: 1) mantinieki nav zināmi; 2) nav droši zināms, ka mantojuma tiesību pieteicēji ir vienīgie un tuvākie mantinieki; 3) mantinieki ir zināmi, bet negrib vai nevar pieņemt mantojumu vai izteic vēlēšanos to pieņemt ne citādi kā uz inventāra tiesības pamata; 4) mantiniekiem, testamenta izpildītājiem vai mantojuma aizgādnim nav zināmi uz mantojamo mantu gulošie parādi.

Notariāta likuma 312.pantā uzskaitīti dokumenti, kas likumiskiem mantiniekiem pievienojami mantošanas iesniegumam, tostarp ziņas par visiem zināmajiem mantiniekiem.

Mantojuma atklāšanās izsludināšana saistīta ar attiecīga paziņojuma izsūtīšanu tieši lietā ieinteresētajām personām. Minētais izriet arī no judikatūras, piemēram, Senāts 2017.gada 15.februāra spriedumā lietā Nr.SKC-77/2017 gadījumā, kad bija izsludināta mantojuma atklāšanās laikrakstā "Latvijas Vēstnesis" un nebija paziņots par mantojuma atklāšanos mantiniecēm, atzinis, ka tikušas aizskartas viņu likumīgās tiesības un intereses, jo zvērinātam notāram nebija iespējams paziņot mantiniecēm par attieksmes pret mantojuma pieņemšanu izteikšanu, no kā izriet secinājums, ka mantojums iegūts slepenībā no tām personām, no kurām varēja sagaidīt iebildumus.

No mantošanas iesnieguma (lietas 8.lapa), kas iesniegts zvērinātam notāram, redzams, ka atbildētājs ir norādījis citu zināmo likumisko mantinieku - /pers. B/, norādot viņa dzīvesvietas adresi. Vienlaikus konstatējams, ka atbildētāja mantošanas iesniegumā šī dzīvesvietas adrese ir norādīta nepilnīgi, tātad kļūdaini (nenorādot mājas numuru).

Nav iemesla apšaubīt, ka atbildētājam bija zināma precīza prasītāja dzīvesvietas adrese – /adrese/ (lietotnes WhatsApp sarakste – lietas 86.lapa). Tam, vai mantošanas iesniegumā prasītāja adrese kļūdaini ierakstīta, notāram sagatavojot dokumentus vai to kļūdaini norādījis pats atbildētājs, nav nozīmes lietas iznākumā. Lietā ir skaidrs, ka attiecīgais zvērināta notāra sūtījums /pers. B/ ar informāciju par mantojuma atklāšanās izsludināšanu, aicinājumu kā mantiniekam pieteikties pie notāra, adresātu - prasītāju - objektīvi nevarēja sasniegt un līdz ar to tas prasītājam nebija zināms. Līdz ar to zvērināts notārs nav paziņojis mantiniekam par attieksmes izteikšanu par mantojuma pieņemšanu. Savukārt /pers. B/ līdz ar to pie zvērināta notāra kā mantinieks noteiktajā termiņā nepieteicās.

Tiesa ņem vērā juridiskajā literatūrā norādīto atziņu, ka "uzaicinājuma sludinājums domāts nezināmiem mantiniekiem un citām personām, kurām ir kādas tiesības uz mantojumu" (*Civillikuma komentāri. Mantojuma tiesības (382.-840.p). Sastādījuši R.Krauze, Z.Gencs, 248.lpp.*).

Lietā nav šaubu, ka /pers. B/ bija /pers. C/ zināma persona.

Laikrakstā "Latvijas Vēstnesis" publicētais sludinājums ar uzaicinājumu pieteikties uz atstāto mantojumu ir domāts nezināmiem mantiniekiem, proti, kad nav droši zināms, ka mantojuma tiesību pieteicēji ir vienīgie un tuvākie mantinieki. Savukārt zināmās personas mantiniekiem ir jāuzrāda pieteikumā par apstiprināšanu mantojuma tiesībās, un, neatkarīgi no sludinājuma, tās ir uzaicināmas mantojuma lietā attieksmes noskaidrošanai pret mantojumu.

Arī tiesu praksē dažādos tiesu spriedumos paustas līdzīgas atziņas. Tā, spēkā esošā Rīgas apgabaltiesas 2011.gada 5.oktobra spriedumā lietā Nr.C04291809 apskatīta situācija, kad mantiniece iesniegumā norādījusi, ka citu mantinieku dzīvesvietas nav zināmas un lūgusi noteikt saīsināto mantojuma pieņemšanas termiņu ar publikāciju laikrakstā "Latvijas Vēstnesis". Šajā gadījumā tiesa atzinusi, ka uz mantiniecēm, kuras sludinājumā noteikto termiņu bija nokavējušas, nav attiecināmi Civillikuma 694.panta noteikumi. Tas, ka sludinājums paredzēts nezināmiem mantiniekiem un citām personām, kurām ir kādas tiesības uz mantojumu, norādīts, arī, piemēram, Augstākās tiesas Civillietu tiesu palātas 2012.gada 13.novembra spriedumā lietā Nr.C04219008.

Uzaicinājuma sludinājums Notariāta likuma 293.panta 1.punkta izpratnē domāts nezināmiem mantiniekiem, par kādu konkrētajā gadījumā nav uzskatāms prasītājs. Tādējādi tiesa atzīst, ka attiecībā uz prasītāju nav saistošs uzaicinājuma sludinājumā noteiktais četru mēnešu mantojuma pieņemšanas termiņš, kā to secinājusi arī pirmās instances tiesa.

Ievērojot iepriekš teikto kopumā, atzīstams, ka attiecībā uz /pers. B/ nav piemērojami Civillikuma 693.panta otrās daļas un saistībā ar to Civillikuma 694.panta noteikumi. Nav secināms, ka prasītājs mantojumu būtu atraidījis.

Līdz ar to piemērojams Civillikuma 693.panta trešajā daļā paredzētais par mantojuma pieņemšanas termiņiem, kad prasītājam jāizsaka sava griba pieņemt mantojumu gada laikā, šajā gadījumā - no ziņu saņemšanas laika par to, ka mantojums atklājies. Tā kā mantojuma atstājējs miris 2019.gada 22.jūnijā, ceļot prasību tiesā 2020.gada 20.maijā, /pers. B/ noteiktajā termiņā ir izteicis savu gribu mantojumu pieņemt.

[15] Tiesas kolēģija secina, ka nav pamatoti arī citi atbildētāja iebildumi.

Pirmās instances tiesa secinājusi, ka atbildētājs iesniedzis tiesā 1980.gada 1.augusta vienošanos par īpašuma sadali un bērnu dzīvesvietas noteikšanu starp laulātajiem /pers. E/ un /pers. U/ (lietas 55.-57.lapa), norādot, ka prasītājam nav tiesību uz tēva /pers. E/ atstāto mantojumu, jo saskaņā ar iepriekš minēto vienošanos prasītājs dzīvojis kopā ar māti /pers. U/, bet atbildētājs kopā ar tēvu, t.i., ka atbildētājs manto tēva mantu, bet prasītājs - mātes mantu. Tiesa pareizi atzinusi par nepamatotu atbildētāja uzskatu, ka 1980.gada 1.augusta vienošanās par īpašuma sadali un bērna dzīvesvietas noteikšanu ietekmētu prasītāja, kā /pers. E/ mantinieka, tiesības celt attiecīgo mantojuma prasību. Šajā ziņā apelācijas sūdzībā iebildumi nav izteikti.

Atbildētājs apelācijas sūdzībā atsaucies uz lietā iesniegto saraksti ar prasītāju WhatsApp lietotnē (lietas 85.-103.lapa), norādot, ka prasītājs bijis informēts, ka atbildētājs dosies pie notāra un kas tiks darīts. Lai gan sarakstē patiešām /pers. C/ minējis, ka ies pie notāra, tomēr tas nerada pamatu pretēja sprieduma taisīšanai. No sarakstes nav iegūstama informācija, ka atbildētājs prasītāju būtu informējis par ievietoto uzaicinājuma sludinājumu un termiņu, kādā jāpiesakās uz mantojumu. Lietā nav pierādījumu, ka /pers. B/ būtu zinājis par notāra aicinājumu un termiņu, kādā jāpiesaka savas tiesības pie notāra.

Apelācijas sūdzībā nepamatoti minēts, ka /pers. B/ nav pierādījis, ka gadījumā, ja notāra aicinājums būtu viņu sasniedzis, ka tad viņš būtu pieteicies mantojumam. Ņemot vērā spriedumā jau iepriekš minēto, prasītājam šāds apstāklis nav jāpierāda.

Tāpat lietā nav nozīmes apstāklim, ka prasītājs patstāvīgi dzīvo Austrijā, jo mantinieka fiziskajai atrašanās vietai nav nozīmes jautājumā par mantojuma pieņemšanu vai nepieņemšanu.

Savukārt, novērtējot iesniegto WhatsApp saraksti, no tās satura nevar izdarīt secinājumu, ka prasītājs būtu atteicies no tēva atstātā mantojuma. Tostarp minēto nevar arī secināt no pušu sarakstes jautājumā par remontdarbiem mantojamā īpašumā /Nosaukums A/, īpašuma uzturēšanu un citiem sarakstē skartajiem jautājumiem.

Atbildētājs apelācijas sūdzībā atsaucies uz to, ka īpašumā /Nosaukums A/ veicis lielus ieguldījumus, bet /pers. B/ nav norādījis, kā risinās ieguldījumu kompensēšanu, ka prasītājs nav bijis ieinteresēts mantot īpašumu tajā veicamo ieguldījumu dēļ. Minētais apstāklis nedod pamatu mantojuma prasības noraidīšanai. Ja starp pusēm pastāv strīds par ieguldījumu nekustamajā īpašumā kompensēšanu, tas ir risināms atsevišķā tiesvedībā. Nav iemesla uzskatīt, ka prasītājs termiņu mantojuma pieņemšanai palaidis garām apzināti sakarā ar veicamajiem ieguldījumiem mājīpašumā, jo kā jau teikts, lietā nav pierādījumu, ka prasītājs zinājis par termiņu, kādā jāpiesakās pie notāra kā mantiniekam.

/pers. C/ norādījis, ka prasītāja pilnvarotajai personai pilnvara izdota pie tā paša notāra, kas vedis mantojuma lietu, tādejādi prasītājs zinājis, pie kura notāra viņam ir jāvēršas, lai pieteiktos mantojumam. Šāds apstāklis vērtējams tikai kā atbildētāja pieņēmums, kas neapstiprina apstākli, ka prasītājs jau mantojuma atklāšanās izsludināšanas laikā zinājis par aicinājumu pieteikties kā mantiniekam pie notāra un par pieteikšanās termiņu.

[16] Atbilstoši Civilprocesa likuma 426.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā. Lietas izskatīšanas robežas apelācijas instances tiesā nosaka prasības pieteikums, pirmās instances tiesas spriedums un apelācijas sūdzība.

Apelācijas sūdzībā /pers. C/ nav norādījis nekādus apstākļus, ka starp pusēm pastāvējusi faktiska vienošanās, ka tēva mājas paliks prasītājam, kā tas norādīts vēlāk iesniegtajā lūgumā par lietas izskatīšanu klātienē un liecinieku /pers. L/ un /pers. M/ pieaicināšanu (lietas 169.lapa), tādējādi šādi apstākļi nav vērtējami. Atbilstoši Civilprocesa likuma 430.panta ceturtajai daļai, ja apelācijas instances tiesā lietas dalībnieks iesniedz vai lūdz pārbaudīt pierādījumus (šajā gadījumā – liecinieku liecības), kurus viņam bija iespējams pieteikt lietas izskatīšanā pirmās instances tiesā, un ja apelācijas instances tiesa nekonstatē attaisnojošus iemeslus, kāpēc pierādījumi netika iesniegti pirmās instances tiesā, apelācijas instances tiesa pierādījumus nepieņem. Lietā nav konstatējami attaisnojoši iemesli, kāpēc liecinieki nav tikuši pieteikti pirmās instances tiesā, līdz ar to liecinieki nav aicināmi. Turklāt tiesa vērtē, ka liecinieku liecības atbilstoši izteiktajiem lūgumiem, par ko viņi varētu liecināt (lietas 169., 185.-186.lapa), nav izšķirošas lietas iznākumā. Minēts, ka bēru laikā atbildētājs norādījis visiem klātesošajiem, ka ar brāli vienojušies, ka tēva mantojumu pieņems tikai viņš, mājas netiks pārdotas un tiks veikts viss nepieciešamais, lai tās tiktu saglabātas un uzturētas. Minētais norāda tikai par atbildētāja iespējamo teikto, bet tas nenorāda par paša prasītāja pozīciju. Līdz ar to šim apstāklim, tāpat kā pārējiem lūgumā minētajiem, t.i., ka par tēva īpašumu rūpējies tikai atbildētājs un veicis darbus īpašuma saglabāšanā un uzturēšanā, nav nozīmes lietas iznākumā.

[17] Tā kā /pers. B/ ir /pers. E/ pirmās šķiras likumiskais mantinieks, vienlīdz ar otru /pers. E/ dēlu - atbildētāju /pers. C/, līdz

ar to /pers. B/ ir izdodama 1/2 domājamā daļa no mirušā /pers. E/ atstātā mantojuma, kā arī apmierināms prasījums par 2019.gada 16.decembrī izdotās mantojuma apliecības par tiesībām uz mantojumu pēc likuma atzīšanu par spēkā neesošu 1/2 domājamās daļas apmērā par atbildētāja apstiprināšanos mantojuma tiesībās.

Ņemot vērā, ka mantojuma prasība saskaņā ar judikatūru tajā pašā laikā ir arī īpašuma prasība Civillikuma 1044.panta izpratnē (*Senāta 2002.gada 25.septembra spriedums lietā Nr.SKC- 531/2002*), secināms, ka prasītājam, kā /pers. E/ pirmās šķiras mantiniekam, ir izdodama viena puse no atstātā mantojuma, kas norādīta mantojuma apliecībā (lietas 37.lapa):

1) atzīstamas īpašuma tiesības uz 1/2 domājamo daļu no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/ dzēšot atbildētājam īpašuma tiesības 1/2 domājamās daļas apmērā,

2) no atbildētāja piedzenama viena puse no naudas līdzekļiem AS "SEB banka" norēķinu kontā 13388,66 EUR, t.i., piedzenot 6694,33 EUR (1/2 no 13388,66 = 6694,33) un viena puse no automašīnu /TL Marka/ un /TL Marka/kopējās vērtības 6650 EUR (6500 + 150 = 6650), t.i., piedzenot 3325 EUR (1/2 no 6650 = 3325), kopējā piedzenamā naudas summa 10019,33 EUR.

[18] Saskaņā ar Civillikuma 1759.panta 1.punktu, 1765.pantu un Civilprocesa likuma 195.pantu prasītājam nosakāmas tiesības saņemt likumiskos procentus 6% gadā no piedzītā, bet neatmaksātā galvenā parāda 10019,33 EUR par laiku no noteiktā termiņa notecējuma sprieduma labprātīgai izpildei līdz sprieduma izpildei. Procentu pieaugums apstājas, kad to daudzums sasniegs piedzītā, bet neatmaksātā, galvenā parāda apmēru (Civillikuma 1763.pants).

[19] Atbildētājs norādījis par vēlmi izbeigt lietu ar izlīgumu, tostarp izmantot mediāciju lietā. Šajā sakarā tiesa norāda, ka, neraugoties uz tiesas spriedumu, pusēm ir tiesības vienoties ārpustiesas kārtībā ar sev pieņemamiem nosacījumiem, kas var būt atšķirīgi no tiesas sprieduma, ja puses spētu par tiem vienoties.

[20] Spriedumā nosakāms, kam un kādā apmērā maksājami tiesāšanās izdevumi.

Tā kā prasība apmierināta, saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu no /pers. C/ par labu /pers. B/ piedzenami viņa samaksātie tiesas izdevumi - valsts nodeva par prasības pieteikumu 774,67 EUR (maksājuma dokuments - lietas 42.lapa), samaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 5,37 EUR (maksājuma dokuments - lietas 31.lapa), kopā 780,04 EUR.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 44.panta otrajai daļai, tā kā prasība apmierināta, no atbildētāja prasītāja labā piedzenami ar lietas vešanu saistītie izdevumi par advokāta palīdzību apelācijas instances tiesā 484 EUR (rēķins un orderis - lietas 178., 180.lapa). Novērtējot atbildētāja iebildumus, secināms, ka tiesai nav iemesla šos izdevumus nepiedzīt, pie tā ņemot vērā, ka rēķinā ir norādīti sniegtie pakalpojumi - iepazīšanās ar rajona tiesas spriedumu, konsultācijas, paskaidrojumu sagatavošana šajā civillietā. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 44.panta pirmo prim daļu par atlīdzināmo izdevumu faktisko apmēru uzskata arī izdevumus, par kuriem saskaņā ar advokāta un puses vienošanos par juridiskās palīdzības sniegšanu izrakstīts rēķins, līdz ar to apmaksas dokumenta iesniegšana nav obligāts priekšnoteikums šo izdevumu piedziņai. Ja arī rēķinā norādīta nepareiza prasītāja adrese, tas nav iemesls izdevumu nepiedzīšanai.

Savukārt pirmās instances tiesā zvērināta advokāta Arta Vidžupa iesniegtajos rēķinos par juridiskās palīdzības saņemšanu (lietas 74. un 75.lapa) norādītie maksājumi 121 EUR un 363 EUR no atbildētāja nav piedzenami, jo lietā nav iesniegts orderis, kas apliecinātu prasītāja vienošanos ar advokātu par pārstāvību pirmās instances tiesā. Šādu secinājumu izdarījusi arī pirmās instances tiesa, un prasītājs tam nav iebildis.

Rezumējot, no /pers. C/ par labu /pers. B/ piedzenami tiesāšanās izdevumi kopā 1264,04 EUR (saskaitot 780,04 EUR un 484 EUR).

Lietā radušies ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pirmās instances un apelācijas instances tiesā kopā 6,70 EUR (izdevumu saraksti - lietas 2. un 168.lapa). Tā kā šie izdevumi segti 5,37 EUR apmērā, starpība 1,33 EUR valsts labā piedzenama no atbildētāja.

[21] Atbilstoši Civilprocesa likuma 204.^{1} pantam nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei daļā par naudas piedziņu 10 dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Rezolutīvā daļa

[22] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 432.-434.pantu Vidzemes apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

/pers. B/ prasību apmierināt pilnīgi.

Atzīt /pers. B/, personas kods /personas kods/, par līdzmantinieku uz mirušā /pers. E/, personas kods /personas kods/, atstāto mantojumu 1/2 (vienas puses) domājamās daļas apmērā.

Atzīt par spēkā neesošu 1/2 (vienas puses) domājamās daļas apmērā zvērinātas notāres Daces Ozoliņas 2019.gada 16.decembrī izdoto apliecību, reģistra Nr.3670, par /pers. C/, personas kods /personas kods/, apstiprināšanu mantojuma tiesībās uz visu mirušā /pers. E/, personas kods /personas kods/, atstāto mantojumu.

Atzīt /pers. B/, personas kods /personas kods/, kā mirušā /pers. E/ mantiniekam īpašuma tiesības uz 1/2 (vienu pusi) no nekustamā īpašuma /Nosaukums A/, kadastra Nr./numurs A/, kas ierakstīts /zemesgrāmatas nodalījums/, šajā daļā dzēšot īpašuma tiesību ierakstu /pers. C/, personas kods /personas kods/.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/,

1) 1/2 (vienu pusi) no mantojumā ietilpstošajiem naudas līdzekļiem, piedzenot 6694,33 EUR,

2) 1/2 (vienu pusi) no kustamās mantas - automašīnu /TL Marka/, valsts reģ.Nr./TL reģistrācijas numurs/, un /TL Marka/, valsts reģ.Nr./TL reģistrācijas numurs/, vērtības, piedzenot 3325 EUR,

kopā piedzenot 10019,33 EUR (desmit tūkstošus deviņpadsmit *euro* un 33 centus).

Noteikt /pers. B/ tiesības saņemt no /pers. C/ likumiskos procentus 6% (seši procenti no simta) gadā no piedzītā, bet

neatmaksātā galvenā parāda 10019,33 EUR par laiku no noteiktā sprieduma labprātīgas izpildes termiņa notecēšanas līdz sprieduma izpildei. Procentu pieaugums apstājas, kad to daudzums sasniegs piedzītā, bet neatmaksātā, galvenā parāda apmēru.

Piedzīt no /pers. C/ par labu /pers. B/ tiesāšanās izdevumus 1264,04 EUR (vienu tūkstoti divsimt sešdesmit četrus *euro* un 4 centus).

Samaksu par labu /pers. B/ veikt: kreditiestādes nosaukums: /kreditiestādes nosaukums/ AG, bankas kods: /kods/, konta numurs: /numurs/.

Piedzīt no /pers. C/ par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 1,33 EUR (vienu *euro* un 33 centus), kas nomaksājami Tiesu administrācijas, reģistrācijas Nr.90001672316, kontā Nr.LV51TREL2190458019000, Valsts kasē. Maksājuma dokuments par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu piedziņu iesniedzams tiesā, nepārsniedzot sprieduma labprātīgas izpildes termiņu.

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par naudas piedziņu 10 (desmit) dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas.

Spriedumu 30 (trīsdesmit) dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas 2021.gada 10.marta var pārsūdzēt Senāta Civillietu departamentā Civilprocesa likuma 450.-452.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot kasācijas sūdzību Vidzemes apgabaltiesā.

Tiesnesis referents A.Bukavs

Tiesneši Z.Cera

D.Lazdiņš